

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Tomášem Bělohávkem v právní věci

žalobce: **Josef Hron**, narozený 18. 6. 1947
bytem Brunelova 961/14, 142 00 Praha 4
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Širokým
sídlem Petrské náměstí 1186/1, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 - Nové Město
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, IČ 69797111,
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení 400 000 Kč s příslušenstvím

takto:

- I** Žalovaná je povinna **zaplatit** žalobci 20 000 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,25% p.a. od 13. 12. 2020 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II** **Zamítá** se žaloba v části žalobního požadavku na úhradu 380 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 13. 12. 2020 zaplacení, a dále v části žalobního požadavku na úhradu zákonného úroku z prodlení z částky 400 000 Kč za den 12. 12. 2020.
- III** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu **nákladů řízení**.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 20.1.2021 domáhá po žalované úhrady částky v celkové výši 400 000 Kč s příslušenstvím. Nároky žalobce odvozuje od trestního stíhání, které bylo zahájeno 8.10.2015 a které skončilo dne 20.2.2020. Trestní stíhání vůči žalobci bylo zahájeno pro přečin Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Kucarovová.

pomluvy, kterého se měl dopustit vůči exekutorovi Mgr. Michalu Rudému v souvislosti s exekucí, kterou proti němu tento exekutor vedl v návaznosti na vypořádání SJM žalobce s jeho bývalou manželkou. Žalobce uvádí, že naříkané trestní řízení trvalo nepřiměřeně dlouhou dobu, a domáhá se odškodnění za délku tohoto řízení. Na jednání konaném dne 4.10.2021 pak žalobce potvrdil, že trestní řízení, jakožto celek, trvalo nepřiměřeně dlouhou dobu, nicméně, že finanční odškodnění požaduje pouze za období 28 měsíců od 22.11.2017 do 20.2.2020, a to v celkové výši 56 000 Kč, když nárokuje 2 000 Kč za každý měsíc trvání řízení. Jako druhý z nároků pak žalobce žalobou uplatnil odškodnění za nemajetkovou újmu způsobenou vydáním nezákonného rozhodnutí, tedy za nezákonné trestní stíhání, které vyčíslil částkou 344 000 Kč. Žalobce uvádí, že byl zasažen na svém osobním životě, cti, dobré pověsti, společenském a rodinném životě, že se zhoršil jeho zdravotní stav jak po psychické, tak fyzické stránce, a za každý měsíc nezákonného trestního stíhání požaduje odškodnění ve výši 6 490,50 Kč, tedy celkově částku 344 000 Kč. Žalobce v žalobě původně vyčíslil své nároky částkou 200 000 Kč, nicméně žalobu doplnil podáním z 22.1.2021 o částku dalších 200 000 Kč a soud toto rozšíření žaloby usnesením ze dne 3.3.2021 připustil (takto uplatněný žalobní nárok koresponduje s předběžným uplatněným nárokem u žalované).

2. Na jednání konaném dne 4.10.2021 pak žalobce uplatnil ještě nový, třetí nárok, a to sice finančně ani jinak blíže neupřesněný nárok týkající se náhrady škody na zdraví vyvolané trestním stíháním, když k tomuto žalobce pouze uvedl, že výši nároku bude schopen specifikovat až poté, co budou vypracovány znalecké posudky, a podstatu nároku specifikoval jakožto zhoršení psychického a fyzického zdravotního stavu žalobce. Usnesením vydaným na jednání soudu dne 4.10.2021 pak soud návrh na rozšíření takto neurčitě a obecně formulovaného požadavku zamítl, a to vedle jeho neurčitosti i z důvodu, že tento nebyl předběžně projednán u žalované, tedy nemohl být za této situace předmětem soudního přezkumu (§ 14,15 OdpŠk) jako zbývající žalobou uplatněné nároky.
3. Žalovaná se k žalobě vyjádřila podáním ze dne 29.6.2021. Žalovaná odmítla existenci odpovědnostního titulu ve formě nesprávného úředního postupu v podobě nepřiměřené délky řízení a na tomto nároku žalobce neodškodnila. Pokud jde o druhý z nároků, pak žalovaná konstatovala, že ve věci došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, a jakožto zadostiucnění poskytla žalobci konstatování porušení práva a omluvu.
4. Z předběžného uplatnění nároku z podacím razítkem Ministerstva spravedlnosti soud zjistil, že žalobce žalobou uplatněné nároky u žalované předběžně uplatnil, a to dne 12.6.2020.
5. Ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 2, vedeného pod sp. zn. 2 T 218/2016, soud zjistil následující: Dne 8.10.2015 vydala policie usnesení, kterým ve smyslu § 160 odst. 1 zahájila trestní stíhání žalobce pro přečin pomluvy dle § 184 odst. 1 tr. zákoníku. Usnesení bylo doručeno žalobci 21.10.2015. Žalobce podal stížnost 26.10.2015. Usnesením Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 10 byla stížnost jakožto nedůvodná zamítnuta, a to dne 25.11.2015. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 12.1.2016 bylo rozhodnuto tak, že žalobci nepřiznává bezplatná obhajoba. K stížnosti žalobce pak rozhodl Městský soud v Praze usnesením z 8.2.2016, že stížnost proti tomuto nepřiznání obhajoby se zamítá. 4.1.2016 proběhl výslech obviněného. Tento pokračoval poté 30.3.2016. Ve spise je pak založeno cca 400 stran listin, které se týkají podání žalobce ve vztahu k exekutorovi, které byly právě předmětem vyšetřování policie. 1.4.2016 byl vyrozuměn exekutor Michal Rudý o možnosti prostudovat spis, rovněž bylo toto umožněno žalobci. Žalobce se omluvil z prostudování spisu dne 11.4.2016. Ve spise je úřední záznam, že policie kontaktovala žalobce za účelem domluvení nového termínu. Tento byl domluven na 20.4.2016. 18.4.2016 prostudoval spis exekutor. 20.4.2016 prostudoval spis právní zástupce žalobce. V návaznosti na toto pak právní zástupce žalobce podává 2.5.2016 stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání z 8.10.2015 a tato je usnesením Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 10 ze 17.5.2016 zamítnuta. Žalobce se poté vyjadřuje 20.6.2016 a znovu prostudovává spis 23.6.2016. Rovněž tak činí exekutor téhož dne. Dne 8.4.2016 je ještě právním zástupcem žalobce podána ústavní stížnost proti usnesením, kterým nebyla přiznána bezplatná obhajoba. Návrh na podání obžaloby je podán policií 1.7.2016 k Obvodnímu státnímu zastupitelství pro Prahu 10.

Obžaloba je podána 29.7.2016. Ve spise je založen evidence rejstříku trestů žalobce, z něhož se podává odsouzení z roku 1975 pro § 202 zák. č. 140/1961. Obžaloba je podána k Obvodnímu soudu pro Prahu 10. Tento předkládá 3.8.2016 věc k rozhodnutí o místní příslušnost k Vrchnímu soudu v Praze. Usnesením Vrchního soudu v Praze z 31.8.2016 je věc přikázána k projednání Obvodnímu soudu pro Prahu 2. Hlavní líčení je nařízeno pokynem z 21.9.2016 na 15.11.2016. Žalobce žádá o přidělení advokáta podáním z 2.10.2016. Ve smyslu je založena poté ústavní stížnost 8.4.2016 právě ve věci nepřidělení bezplatné obhajoby. Obvodní soud pro Prahu 2 usnesením z 3.10.2016 přiznává žalobci nárok na obhajobu za sníženou odměnu o 50 % a rovněž je obviněnému ustanoven obhájce JUDr. Malý, a to téhož dne. Hlavní líčení se koná 15.11.2016, toto je však odročeno za účelem zajištění osobní účasti svědkyně Mileny Seidlové, a to na 24.1.2017, neboť výslech musí proběhnout společně s výslechem poškozeného. Z těchto důvodů je pak líčení přechozeno na 7.2.2017 a jsou znovu voláni všichni účastníci a svědci. Poté žádá o odročení tohoto jednání právní zástupce žalobce ze zdravotních důvodů. Soud líčení odročuje na 21.3.2017. Žalobce zasílá návrh na doplnění dokazování, a to již 15.12.2016. Z hlavního líčení nařízeného na 7.2.2017 se omlouvá svědkem Mgr. Rudý, tj. exekutor. Policie v mezidobí kontaktovala svědkyni Saidlovou Milanu k předvolání k hlavnímu líčení, a to v prosinci 2016. Dne 8.12.2016 žádá o plnou finanční úhradu za obhajobu JUDr. Malý zástupce žalobce. Usnesením ze 16.2.2017 se žádost na přiznání plného zproštění nákladů obhajoby zamítá. Hlavní líčení se koná 21.3.2017. Je slyšen obžalovaný a dále poškozený Mgr. Michal Rudý. Dále svědkyně Milana Saidlová. Líčení je odročeno na 30.5.2017. Soud vyžádává v mezidobí přílohové spisy exekutora a volá další svědky. Do spisu jsou založeny listiny k exekučnímu řízení. Hlavní líčení se koná 30.5.2017. Jsou slyšeni svědci Klučina, Šobr, Hurdálek. Líčení je odročeno na 15.8.2017 za účelem předvolání dalších svědků případně dalších navržených svědků. Z líčení nařízeného na 15.8.2017 se omlouvá předvolaný svědek z důvodu dovolené. Dále se omlouvají další svědci. Z důvodu kolize svědků pak soud odročuje hlavní líčení na 5.9.2017 a znovu volá všechny svědky a účastníky. Dále z důvodu další kolize na straně obhájce obžalovaného je jednání přechozeno na 3.10.2017 a znovu jsou voláni všechny svědci a zúčastnění. Žádost o odročení obhájce je ze dne 14.7.2017. Soud v mezidobí vyžádává další přílohové spisy, konkrétně civilní. Hlavní líčení se koná 3.10.2017. Je slyšena svědkyně Šárová, svědek Preus. Líčení je odročeno za účelem výslechu svědků, kteří se nedostavili dne 21.11.2017. Do spisu jsou založeny další listiny z exekučního řízení včetně fotografie. Hlavní líčení se koná 21.11.2017. Je slyšen svědek Fiala, Prošek. Soud provádí listinné důkazy a je přistoupeno k závěrečným návrhům a soud poté vyhlásuje rozsudek. Lhůta k vyhotovení písemné verze rozsudku je řádně prodloužena a písemné vyhotovení rozsudku je založeno pod č. l. 790. Tímto rozsudkem byl žalobce uznán vinným za přečin pomluvy podle § 184 odst. 1 trestního zákoníku a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 5 měsíců s odkladem na zkušební dobu v délce trvání 2 let. Rozsudek je rozeslán 3.1.2018. Obvodní státní zastupitelství podává odvolání 11.1.2018. Rovněž tak činí žalobce, a to dne 15.1.2018. Toto pak doplňuje 19.1.2018. Odvolání pak podává sám žalobce Josef Hron, a to osobně 1.2.2018 ke zdejšímu soudu s tím, že zároveň žádá o předložení věci mimopražskému soudu. Soud rozesílá i toto odvolání na vědomí zbývajícím stranám. Státní zastupitelství odůvodňuje podané odvolání 7.2.2018. Věc je předložena Městskému soudu v Praze 29.5.2018. Neveřejné zasedání se koná 14.6.2018 u Odvolacího soudu. Městský soud v Praze jakožto soud odvolací poté rozhodl ve věci usnesením ze dne 14.6.2018 pod č. l. 854, a to tak, že napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a věc vrátil soudu prvního stupně, aby ve věci jednal a rozhodl. Důvodem pro zrušení prvoinstančního rozsudku je závěr soudu odvolacího, že právní kvalifikaci, jednání obžalovaného použitá obvodním soudem neodpovídá skutkovým zjištěním a věc je tak třeba znovu projednat, přičemž nelze vyloučit i rozšíření důkazní základny podle uvážení soudu i návrhů stran. Tedy důvodem je jiné právní posouzení věci. Soud rozesílá rozhodnutí odvolacího soudu pokynem z 26.7.2018 a nařizuje hlavní líčení na 28.8.2018. 24.8.2018 podává žalobce námitku podjatosti Obvodního soudu pro Prahu 2 Mgr. Rossiho. Z důvodu nemoci obžalovaného a procesních důvodů je pak hlavní líčení odročeno na neurčito, o čemž jsou informováni účastníci řízení. Obvodní soud pro Prahu 2 pak rozhodl

usnesením z 22.10.2018 tak, že předseda senátu JUDr. Milan Rossi není vyloučen z úkonu trestního řízení. Žalobce proti tomuto podává stížnost 24.10.2018. Pan Josef Hron poté podává ještě osobně Obvodnímu soudu pro Prahu 2 5.11.2018 námitku podjatosti Městského soudu v Praze s tím, že požaduje přeložení celé věci jinému soudu mimo Prahu. Namítá podjatost veškerých pražských soudců. Věc je předložena Městskému soudu v Praze 8.11.2018. Městský soud v Praze poté usnesením ze 14.11.2018 zrušil usnesení Obvodního soudu ohledně podjatosti, a to s tím odůvodněním, že o tomto bylo rozhodováno v době, kdy byl obvodní soud již vázán právním názorem vysloveným v rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé, že ve věci má rozhodovat tentýž senát, a to s ohledem na datum podání námítky podjatosti. Dne 17.1.2019 se pak koná neveřejné zasedání u Obvodního soudu pro Prahu 2. Na tomto je vyhlášeno usnesení, že předseda senátu JUDr. Rossi není vyloučen z úkonu trestního řízení, když odkázal na závěr odvolacího soudu, že na zrušeném předchozí rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 jsou skutkové závěry soudu první instance správnými. Proti tomuto usnesení podává stížnost žalobce 23.1.2019. Tuto doplňuje 12.2.2019 a rovněž v tomto ohledu kontaktuje Ministerstvo spravedlnosti přípisem z 18.2.2019. Věc je předložena odvolacímu soudu 19.2.2019. Tento rozhoduje v neveřejném zasedání 28.2.2019, a to usnesením z téhož dne, kterým se stížnost žalobce zamítá. Tedy je potvrzeno, že JUDr. Rossi není vyloučen z úkonu trestního řízení v předmětné věci. Žalobce proti tomuto podává dovolání 11.4.2019. K tomuto se vyjadřuje Nejvyšší státní zastupitelství 24.5.2019 v tom smyslu, že dovolání není přípustné, navíc žalobce není zastoupen pro jeho podání. Hlavní líčení je nařízeno poté na den 4.7.2019 s pokynem z 30.5.2019 a jsou voláni svědci. Právní zástupce žalobce poté podává návrh na odnětí věci a její příkázání dle § 25 trestního řádu, a to k Vrchnímu soudu v Praze s tím, že navrhuje přikázat věc k Okresnímu soudu v Hradci Králové. Vrchní soud v Praze koná neveřejné zasedání 17.7.2019 a na tomto vyhláší téhož dne usnesení, kterým se rozhoduje tak, že věc obžalovaného se Obvodnímu soudu pro Prahu 2 neodnímá. Svědek Rudý sděluje soudu, že je připraven účastnit se hlavního líčení nařízeného na 4.7.2019, i přestože je na dovolené. Přípisem z 26.8.2019 pak žádá žalobce o přeložení hlavního líčení na jiný termín, asi za měsíc, neboť trvá na účasti osobní při jednání a nepřeje si, aby toto se konalo bez něj, to vše ze zdravotních důvodů. Hlavní líčení se poté koná 27.8.2019. Nicméně s ohledem na poruchu záznamového zařízení se toto odročuje na neurčito a poté je toto nařízeno na 22.10.2019. Jsou voláni všichni svědci a zúčastněné osoby. Soud dále informuje žalobce, že jednání bylo odročeno i s ohledem na žádost žalobce, který tohoto žádal ze zdravotních důvodů. Z jednání nařízeného na 22.10.2019 se pak omlouvá svědkyně Šárová. Pokynem z 2.9.2019 pak s ohledem na novelu trestního zákoníku soud ruší projednání věci v rámci senátu, když toto již nadále není nutné. Právní zástupce žalobce dále žádá o odročení hlavního líčení na nařízeného na 22.10.2019, a to z důvodu kolize. Soud tomuto vyhověl a z důvodu kolize obhájce přechočil hlavní líčení na 31.10.2019. V mezidobí soud žádá o součinnost Policie České republiky, a to ohledně související s trestním řízením. Hlavní líčení se koná 31.10.2019. Vyjadřuje se obžalovaný. Je slyšen svědek Rudý, a to v přednesu závěrečným návrhů je pak ve věci vyhlášen rozsudek. Písemné vyhotovení rozsudku je založeno na č. l. 982 a tímto byl žalobce uznán vinným, že v přčinu krivého obvinění podle § 345 odst. 2, 3 písm. c), e) trestního zákoníku a odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání 2 let s odkladem na zkušební dobu 3 let. Žalobce se proti tomuto odvolává 12.11.2019. Je vyzván soudem k odstranění vad odvolání téhož dne. Toto odvolání doplňuje 14.11.2019. Věc je předložena odvolacímu soudu 3.12.2019. Veřejné zasedání nařízeno na 27.1.2020. Žalobce na toto reaguje přípisem z 19.12.2019, ve kterém se vyjadřuje k věci. 20.1.2020 pak oznamuje žalobce, že ukončil jeho právní zastupování dosavadní obhájce z důvodu, že toto zastupování vykonávají pouze koncipienti, on požaduje advokáta. Žalobce pak žádá o odklad veřejného zasedání z 27.1.2020 na neurčito. Ve spise je pak ještě emailové oznámení v tom samém smyslu. Veřejné zasedání se koná 27.1.2020, ale toto je z uvedených důvodů a za účelem vyrozumění účastníků odročeno na 20.2.2020. Soud vyzývá žalobce, aby sdělil soudu, jakého zástupce si volí, a to přípisem z 28.1.2020. Žalobce sděluje, že toto sdělí nejdříve 7.2.2020, dříve toto nelze. Soudu je pak ještě doručeno doplnění odvolání od předchozího právního zástupce ze 17.2.2020. Doplnění odvolání

pak zasílá i sám žalobce. Toto je osobně podáno 17.2.2020. Veřejné zasedání se pak koná u Městského soudu v Praze 20.2.2020. Žalobce zastupuje Mgr. Jaroslav Široký i.s. JUDr. Jan Malý. Na tomto jednání pak odvolací soud vyhlásil rozsudek. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20.2.2020 je v písemném vyhotovení založen na č. l. 1077 a tímto je rozhodnuto tak, že Josef Hron se zprošťuje obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu. Z odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu se podává, že soud první instance správně opatřil důkazní základnu, tedy důkazy pro posouzení věci jako takové, nicméně odvolací soud dospěl k závěru, že s ohledem na celou situaci, kdy panuje napětí mezi obžalovaným a exekutorem Rudým a i s ohledem na dlouhotrvající trestní řízení, bezúhonnost žalobce i na jeho věk, je pak třeba věc posoudit právě ve smyslu § 226 písm. b) trestního řádu a žalobce proto z tohoto důvodu pro jiné právní posouzení věci obžaloby zprostil. Na rozsudku soudu první instance je tak vyznačena doložka právní moci 20.2.2020. Ve spise pak již následují jen listiny týkající se odměny a náhrady hotových výdajů obhájce.

6. Z lékařské zprávy Aava Care s.r.o. z 14. 8. 2020 soud zjistil, že žalobce je v dlouhodobé psychiatrické péči pro úzkostně depresivní stav, a to již od roku 2001, přičemž obtíže nastaly v důsledku problémového rozvodového řízení, které následně eskalovalo v komplikované majetkové vypořádání, a toto poté v nestandardně vedené exekuční řízení. Následně pak čelil žalobce dvěma trestním řízením a aktuálně je léčen pro smíšenou úzkostně depresivní poruchu. Z potvrzení Aava Care s.r.o. z 26. 8. 2019 soud zjistil, že i v tomto období žalobce byl vystaven depresivním stavům v důsledku dlouhodobých psychických obtíží s tím, že se nedoporučuje účast na soudním řízení. Z lékařské zprávy Res'Trial spol. s r.o. 3. 6. 2020 soud zjistil, že žalobce byl řešen pro obtíže s tendencí k zácpě a mravenčení prstů u nohou s tím, že závěr zní na cukrovku druhého typu diagnostikovanou v roce 2015, přičemž v roce 2020 je stav dlouhodobě kompenzován a je uspokojivý. Nicméně žalobci je doporučena redukce hmotnosti a přiměřená pohybová aktivita, což žalobce nedodrжуje. Z lékařské zprávy téhož zdravotnického zařízení z 1. 10. 2021 soud zjistil, že žalobce je nadále léčen pro cukrovku druhého typu diagnostikovanou v roce 2015, dlouhodobě kompenzovanou v cílovém rozmezí s tím, že žalobce si stěžuje na to, že se mu nedaří zhubnout, neboť ve stresovém období více jedl sladké potraviny. Z omluvy z hlavního líčení z 26. 8. 2019 pak soud zjistil, že na základě výměnného poukazu z 26. 8. 2019 žalobce žádal o odročení hlavního líčení. Z lékařské zprávy MUDr. Václava Tomáška z 3. 1. 2017 soud zjistil, že u žalobce bylo provedeno neurologické vyšetření a je konstatováno, že mu bylo odstraněno tlusté střevo, slepé střevo, že trpí zvoněním v uších a blíže nespecifikovanými jaterní problémy. Ze žádosti o odročení hlavního líčení z 8. 12. 2016 soud zjistil, že žalobce se podrobil 28. 11. 2016 ambulantnímu vyšetření týkajícího se problémů s kýlou. V souhrnu tak lze konstatovat, že soud na základě těchto listinných důkazů zjistil, že žalobce trpěl dlouhodobě, již od roku 2001 psychickými obtížemi, které vyústily ve smíšenou úzkostně depresivní poruchu, když prvotní příčinou psychických obtíží byly spory s manželkou o vypořádání společného jmění manželů a navazující exekuce. Dále soud zjistil, že žalobce trpěl v průběhu naříkaného řízení cukrovkou druhého typu a že podstoupil lékařské zákroky týkající se zejména kýly a střev. Soud z označených listinných důkazů nezjistil, že by psychické obtíže žalobce ani obtíže ve fyzickém zdraví žalobce byly způsobeny či vyvolány trestním řízením, ani nezjistil, že by se tyto v důsledku trestního řízení zásadním způsobem zhoršovaly. Za zjištěné tak lze mít pouze to, že žalobce čelil trestnímu řízení v situaci, kdy u něj již v důsledku předchozích faktorů vznikla smíšená úzkostně depresivní porucha, což jeho vnímání trestního stíhání negativně ovlivňovalo, a dále to, že jeho účast na trestní řízení byla komplikována fyzickými zdravotními obtížemi.
7. Z úmrtního listu Řomana Hrona narozeného 25.7.1972 má soud za zjištěné, že syn žalobce zemřel dne 9.7.2018. Nebylo však v řízení tvrzeno ani prokázáno, že by toto byl následek naříkaného trestního stíhání.
8. Z výsledku svědkyně Mileny Seidlové soud zjistil, že žalobce byl v důsledku trestního stíhání nervózní a vzteklejší, dále soud zjistil, že sama svědkyně obtížně vnímala trestní stíhání žalobce jakožto svého partnera, neboť se obávala reakcí své vlastní rodiny, která by špatně nesla, že žije

s osobou trestně odsouzenou. Soud má za zjištěné, že trestní stíhání částečně ovlivnilo partnerský život v podobě utlumení ochoty společně trávit čas ve veřejném prostoru. Z výpovědi svědkyně rovněž soud zjistil, že žalobce čelil exekuci pro vypořádání majetku s bývalou manželkou, soud však neuvěřil svědkyni v tom směru, že tato exekuce nebyla pro žalobce nikterak zatěžující a že jej trápilo až trestní stíhání, když se jednalo o výpověď účelovou, ve snaze podpořit nároky žalobce jako partnera. Tento závěr má soud za vyvrácený zejména spontánní výpovědi svědka Hurdálka i výpovědi samotného žalobce. Z výpovědi svědkyně nebylo možno zjistit, že by se o trestním stíhání dozvědělo širší okolí, ani nebylo možno zjistit konkrétní zásahy ve sféře zdravotní, pouze obecně v tom smyslu, že žalobcův zdravotní stav nebyl dobrý a za této situace trestnímu stíhání čelil.

9. Z výpovědi svědka Aleše Hurdálka soud zjistil následující. Žalobce byl vystaven dlouhodobému stresu v důsledku sporu s bývalou manželkou, které vyústily v exekuční řízení a následně dlouhodobým sporům s exekutorem, které se týkaly rozsahu a způsobu vedené exekuce. Z výpovědi svědka soud zjistil, že oba tyto faktory byly pro žalobce dlouhodobě zatěžující, minimálně 10 let před zahájením trestního stíhání. V tomto směru byla výpověď tohoto svědka zcela spontánní a věrohodná a soud jí tak uvěřil, na rozdíl od výpovědi svědkyně Seidlové, kterou soud v tomto směru vyhodnotil jakožto účelovou ve snaze podpořit svého druhu akcentováním následků právě a pouze trestního stíhání. Z výpovědi tohoto svědka dále soud zjistil, že samotné trestní stíhání bylo pro žalobce zatěžující právě za situace, kdy měl dlouhodobé spory s manželkou a exekutorem, tedy jej trestní stíhání zastihlo v době již narušeného psychického stavu v důsledku těchto předchozích konfliktů. Z výpovědi svědka nebylo možno zjistit konkrétní zásahy ve sféře zdravotní, pouze bylo možno zjistit, že na žalobci bylo seznatelné, že jej trestní řízení rovněž trápí. Svědek nepotvrdil, že by o trestním stíhání vědělo širší okolí.
10. Z účastnické výpovědi žalobce soud zjistil, že žalobce zejména špatně snášel způsob průběhu exekuce, kterou realizoval exekutor Rudý. Soud zjistil, že žalobce byl po psychické stránce dlouhodobě zatížen již od roku 1995, kdy se rozvedl se svojí manželkou a kdy vedl komplikovaný spor o vypořádání BSM, tedy jmění manželů. V rámci tohoto bylo žalobci nakonec uloženo uhradit bývalé manželce částku 5 000 000 Kč, kterážto však dle tvrzení žalobce neměla reálného podkladu, neboť měla být hodnotou ceny obrazů, které však byly falzem a měly reálnou hodnotu 50 000 Kč namísto soudy shledaných 10 000 000 Kč. Jelikož žalobci bylo uloženo uhradit 5 000 000 Kč, pak byla proti němu vedena exekuce právě exekutorem Rudým, s jejím průběhem žalobce nesouhlasil, nejenom co do základu této exekuce, ale i co do způsobu její realizace. Konkrétní spor pak byl vyvolán zabavením historické pušky, kterou exekutor ztratil, respektive dle tvrzení žalobce ukradl, a nebyl za to nikdy stíhán. Za této situace pak vedl žalobce konfliktní komunikaci právě s exekutorem a s dohledovými orgány a za tuto komunikaci a způsob jejího vedení byl trestně stíhán. Samotné trestní stíhání tak vnímal úkorně právě proto, že navazovalo na příkoří způsobené mu ve vypořádání jmění manželů a navazující exekuci. Újmu vyvolanou samotným trestním stíháním, tedy faktem, že je trestně stíhán pro způsob komunikace s exekutorem, pak soud vyhodnotil u žalobce jakožto druhotnou ve vztahu k tomu, že žalobce pocíťoval primárně újmu vyvolanou nespravedlivým vypořádáním společného jmění manželů a navazující exekucí, když měl za to, že toto trestní řízení, tyto předchozí pochybení v podstatě stvrzují. Soud však nemá za prokázané, že by žalobce jinak byl trestním stíháním dotčen na své důstojnosti či cti, a to i za kontextu toho, kdy byl žalobce paralelně stíhán i pro podezření ze spáchání trestného činu podvodu. Z výpovědi účastníka soud zjistil, že tento vstupoval do trestního řízení již v nedobrému psychickém stavu v důsledku vypořádání SJM a předchozí exekuce, které popisoval jakožto katastrofální, a v takto zhoršeném stavu byl nucen čelit právě trestnímu řízení. Toto pak vyvrcholilo zásahy ve sféře zdravotní zejména v roce 2019, kdy byl žalobce nucen navštívit psychiatra s úzkostnými a depresivními stavy a být i pravidelně léčen. Tyto zásahy ve sféře zdravotní pak lze mít částečně za vyvolané i trestním stíháním. Zbývající zásahy nemá soud za zjištěné v souvislosti s trestním stíháním, když žalobce sám vypověděl, že tyto jsou důsledkem toho, že nadměrně konzumoval potraviny či naopak nedostatečně přijímal tekutiny. Žalobce rovněž nepotvrdil, že by hrozil rozpad

jeho partnerského soužití s Milenou Seidlovou. Z výpovědi žalobce nebylo možno zjistit žádné okolnosti ohledně sebevraždy jeho syna Romana Hrona, natož souvislosti, které by souvisely s tímto trestním řízením.

11. Soud ve věci učinil závěr o skutkovém stavu, korespondující se skutkovými zjištěními popsány výše, zejm. pokud jde o průběh trestního řízení a o zásahy do osobnostní sféry žalobce, které soud blíže shrnuje níže v rámci posouzení nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené vydáním nezákonného rozhodnutí (na toto soud odkazuje). Z důkazů v řízení provedených byla učiněna skutková zjištění pro posouzení důvodnosti žalobou uplatněného nároku, jak jej soud níže podává, plně postačující – z téhož důvodu soud v odůvodnění rozsudku nerozvádí dílčí skutková zjištění učiněná z těch provedených důkazů, o něž rozhodnutí o věci samé posléze neopřel.
12. Soud ve věci nehodnotil duplicitně listiny, které se týkaly průběhu trestního řízení, když k důkazu byl proveden spis celý. Dále soud nehodnotil tisk internetové stránky žalované ohledně realizace předběžného uplatnění nároku, když tato listina nebyla relevantní pro posouzení žalobou uplatněných nároků soudem, týkala se požadavků na doložení listin žalovanou a způsobu předběžného projednání tohoto nároku. Dále soud nehodnotil listiny z databáze Českého statistického úřadu týkající se vývoje počtu zaměstnanců, průměrné hrubé měsíční mzdy a vývoje důchodů, neboť pro posouzení otázky výše zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou vydáním nezákonného rozhodnutí je relevantní porovnání s judikaturou v obdobných případech, přičemž soud v rámci tohoto vždy hodnotí i to, kdy k vydání k porovnání použitého rozhodnutí došlo.
13. Žalobce v rámci řízení původně navrhoval vypracování dvou znaleckých posudků k posouzení dopadů trestního stíhání do jeho zdraví, a to z odvětví psychiatrie a odvětví interny, nicméně na jednání konaném dne 4. 1. 2022 žalobce uvedl, že na provedení těch důkazů nadále netrvá. Soud proto tyto důkazy neprováděl.
14. Soud posoudil předmětnou věc po právní stránce podle těchto ustanovení:
Podle ust. § 1 zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen „OdpŠk“ nebo „zákon“), stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
Podle § 2 zákona odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.
Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.
Podle § 7 odst. 1 OdpŠk právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.
Podle § 8 odst. 1 OdpŠk nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
Podle ust. § 13 odst. 1 stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.
Podle ust. § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem ("o.z.").
Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se

přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

Podle § 14 odst. 1 cit. zák. se nárok na náhradu škody uplatňuje u úřadu uvedeného v § 6, přičemž podle ust. odst. 3 cit. § je uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu.

Ust. § 15 odst. 2 cit. zák. pak stanoví, že poškozený se může domáhat náhrady škody u soudu pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.

15. V řízení bylo prokázáno, že žalobce svůj nárok u žalované předběžně uplatnil ve smyslu § 14 odst. 1, 3 OdpŠk, proto věc může být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 OdpŠk).
16. Předpokladem odpovědnosti státu za škodu je splnění tří podmínek: 1) existence nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu, 2) vznik škody a 3) příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem nebo nezákonným rozhodnutím a vznikem škody. Nezákonné rozhodnutí nebo nesprávný úřední postup a vznik škody tudíž musí být ve vzájemném poměru příčiny a následku.
17. Žalobce se podanou žalobou domáhá předně nemajetkové újmy za **nesprávný úřední postup ve formě nepřiměřené délky řízení**. Žalobce uvádí, že spatřuje nesprávný úřední postup v délce řízení jakožto celku, odškodnění však výslovně požaduje pouze za období 28 měsíců (započatých), konkrétně pak za období od 22. 11. 2017 (vydání prvního rozsudku) do 20. 2. 2020 (vydání zprošťujícího rozsudku), přičemž odškodnění vyčísluje na 56 000 Kč (28 x 2 000 Kč). Žalovaná neshledala odpovědnostní titul a na tento nárok ničeho neplnila.
18. Pokud jde o finanční zadostiučinění požadované za nemajetkovou újmu z titulu nesprávného úředního postupu ve formě nepřiměřené délky řízení (průtahy), soud se nejprve zabýval otázkou, zda soud vydal rozhodnutí v předmětném řízení v přiměřené lhůtě ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí zákona. Pro soudní řízení není obecně stanovena žádná lhůta, kterou by bylo možné považovat za přiměřenou. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku (dále i jen „ESLP“) za aspekty přiměřenosti lhůty považuje jednak zájem účastníka na rychlém vyřízení věci a jednak obecný zájem na řádném výkonu spravedlnosti. Přitom přihlíží ke složitosti věci, chování účastníků a státních orgánů a významu řízení pro účastníka. Tomu odpovídá i ustanovení § 31a odst. 3 zákona, dle kterého soud přihlíží při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného. Tato kritéria se pak použijí i na zjištění, zda byla délka řízení přiměřená (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 35/2012).
19. Z konstantní judikatury dovolacího soudu vyplývá, že pro závěr, zda byla či nebyla konkrétní věc projednána v přiměřené lhůtě, je třeba celkovou délku jejího projednávání poměřit kritérii uvedenými v § 31a odst. 3 písm. b) až e) OdpŠk (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 10. 2010, sp. zn. 30 Cdo 4761/2009). Jak přitom plyne z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3331/2011, je z hlediska závěru o přiměřenosti délky řízení třeba hodnotit všechna takto jmenovaná kritéria, ať již v neprospěch žalobce nebo v jeho prospěch. Platí totiž, že na závěru o nepřiměřenosti délky řízení a v návaznosti na něm i o případné výši zadostiučinění, se projeví kritéria uvedená v § 31a odst. 3 písm. b) až e) OdpŠk ve stejném poměru, v jakém se na celkové délce řízení podílela (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2012, sp. zn. 30 Cdo 35/2012).

20. Při stanovení celkové doby řízení (kritérium podle § 31a odst. 3 písm. a/ OdpŠk) soud vyšel z toho, že předmětné trestní řízení bylo zahájeno ve vztahu k žalobci dnem 21. 10. 2015 (doručení usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 8. 10. 2015) a skončeno dne 20. 2. 2020 (právní moc rozhodnutí odvolacího soudu). Celková doba řízení tak činí 4 roky a 4 měsíce, což je doba ještě přiměřená.
21. K tomuto závěru vede soud vyhodnocení jednotlivých kritérií § 31a odst. 3 písm. b) až e) jednotlivě i v jejich souhrnu, jak tyto soud podává níže.
22. Celkovou dobu řízení je třeba považovat ještě za přiměřenou, zejména pohledem kritérií složitosti řízení dle písmene b), postupu orgánů veřejné moci dle písmene d) a jednání poškozeného dle písmene c) ust. §31a odst. 3 OdpŠk.
23. Řízení bylo složitější po skutkové stránce, neboť soud musel po skutkové stránce posuzovat rozsáhlé jednání žalobce, které bylo již v usnesení o zahájení trestního stíhání samo rozděleno na 13 dílčích jednání, čemuž odpovídá i rozsah listinných důkazů, kdy jenom kopie jednotlivých podání žalobce, kterými se měl dopustit protiprávního jednání, zabírají 400 stran spisu z přípravného řízení před Policií ČR. Skutkový rozsah tak dokládá složitost tohoto řízení a odůvodňuje celkovou dobu řízení jakožto přiměřenou. V řízení byla dále slyšena celá řada svědků, z nichž řadu musel soud předvolávat opakovaně, svědci se omlouvali a soud musel přistoupit i k předvolání pomocí Policie ČR. Z tohoto důvodu bylo řízení složitějším i po stránce procesní a i toto kritérium tak odůvodňuje posouzení celkové délky řízení ještě jakožto přiměřené. Řízení pak bylo složitějším i po stránce právní, neboť jak se podává z obsahu rozhodnutí soudu první instance i z obou rozhodnutí soudu odvolacího, důvodem pro zrušení prvního rozhodnutí soudu první instance, jakož i důvodem pro změnu druhého rozhodnutí soudu první instance bylo právě odlišné právní posouzení věci, a to konkrétně v tom smyslu, zda jednání žalobce - s ohledem na kontext celé situace - již naplňuje znaky trestného činu či nikoli. Právní složitost věci lze dovodit i ze závěrečného rozhodnutí ve věci, tj. z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20.2.2020, ve kterém tento odvolací soud konstatoval, že soud první instance správně zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, nicméně právě s ohledem na právní hodnocení těchto důkazů rozhodnutí změnil, a to především s ohledem na kontext celého případu, konkrétně na přetrvávající napětí mezi žalobcem, jakožto obžalovaným, a exekutorem Mgr. Rudým, který proti němu dlouhodobě vedl exekuci, související s dřívějším vypořádáním SJM; tedy odvolací soud uzavřel, že je třeba ještě akceptovat i emotivnější reakce ze strany žalobce, a to vše zohlednit právním hodnocením právě i s ohledem na bezúhonnost žalobce a jeho věk tím, že podání žalobce, kterými se domáhal prošetření věci v rámci exekuce nelze nahlížet jakožto podání bezdůvodná; tedy odvolací soud pak dospěl k odlišnému právnímu hodnocení, že skutek, pro který byl žalobce stíhán, není trestním činem. Tedy i právní složitost věci odůvodňuje celkovou délku řízení. Koneckonců i jiné právní hodnocení bylo důvodem, pro který byl zrušen první rozsudek soudu první instance usnesením Městského soudu v Praze ze dne 14.6.2018.
24. O přiměřenosti celkové délky řízení dále hovoří i kritérium postupu orgánů činných v trestním řízení v rámci naříkaného řízení. Policie činila v přípravném řízení úkony průběžně a nelze v její činnosti shledat období průtahů. Rovněž ve fázi řízení před soudem nelze konstatovat, že by došlo byť k dílčím průtahům. Jednotlivé úkony soudu na sebe plynule navazovaly a byly vedeny ve snaze dosáhnout meritorního rozhodnutí v nejkratší možné době. Soud reagoval na podněty účastníků, pokud jde o žádosti o odročení jednání, ať už z důvodu kolize, či zdravotních důvodů, což přispělo k délce řízení, nicméně nelze toto přičítat k tíži soudu, když další jednání nařizoval v krátkých termínech. V mezidobí mezi hlavními líčeními pak soud první instance obstarával potřebné důkazy, zejména připojoval přílohové spisy, ať už exekuční nebo civilní, či žádal o součinnost policii nebo se snažil dohledat, či kontaktovat navržené svědky. Ve věci rozhodoval 2x soud první instance, přičemž první rozhodnutí soudu první instance z 21.11.2017 bylo sice zrušeno Městským soudem v Praze usnesením ze dne 14.6.2018, nicméně nikoli pro nepřezkoumatelnost, či procesní vady, ale z důvodu odlišného právního hodnocení věci, což soud zohlednil v rámci právní složitosti řízení a nelze tak dospět k závěru, že by došlo k pochybení na straně soudu, když právě smyslem

víceinstančnosti soudního řízení i možnost přezkoumání ryze právních závěrů soudů nižších instancí, k čemuž přesně zde došlo.

25. Soud ani nedospěl k závěru, že by došlo k průtahům v žalobcem namítaném období od 22.11.2017 do 20.2.2020, když i v tomto období soud činil úkony průběžně, kontinuálně a ve snaze rozhodnout ve věci a délka tohoto období byla ovlivněna zejména úkony ze strany žalobce, jakožto obžalovaného. Žalobce činil úkony, jak tyto soud rozebírá níže, které mu dává právní řád k dispozici, což mu nelze nikterak vyčítat, na druhou stranu však nelze přičítat k tíži státu, že je zapotřebí se procesně řádným způsobem s takto vznesenými podněty vypořádat, a to většinou na několika instancích, což délku řízení logicky musí ovlivnit.
26. Z těchto důvodů tak soud dospěl k závěru, že i pro kritérium postupu orgánů činných v trestním řízení v rámci naříkaného řízení je ještě celkovou délkou řízení třeba považovat za přiměřenou.
27. K závěru o přiměřenosti celkové délky řízení vede i kritérium jednání poškozeného v průběhu řízení. Soud neshledal v průběhu řízení úkony, jimiž by se žalobce snažil řízení urychlit, tedy nenastala situace, že by se soud i přes úkony žalobce směřující k urychlení řízení soud tyto ignoroval. Soud rovněž uzavírá, že v řízení nelze shledat úkony, které by na straně žalobce bylo možno považovat za ryze obstrukční a z jejichž důvodu by bylo možno přičítat celkovou délku řízení k tíži žalobce. Soud však v tomto ohledu uzavírá, že žalobce využíval v plném rozsahu paletu procesních práv, které mu dává trestní řád k dispozici k ochraně jeho zájmů, což jak uvedeno výše je jeho právem, na druhou stranu toto s sebou logicky nese prodloužení celkové délky řízení, neboť je třeba se vznesenými podněty procesně řádně vypořádat.
28. Žalobce v tomto směru namítal zejména délku řízení v období od 22.11.2017 do 20.2.2020, jakožto období od prvního rozhodnutí soudu první instance do druhého rozhodnutí soudu druhé instance. Průběh řízení v tomto období soud blíže rekapituluje výše, nicméně lze konstatovat, že právě v tomto období se asi nejzřetelněji promítla aktivita žalobce, která vedla k posuzované celkové délce řízení. Předně žalobce podal odvolání proti rozsudku soudu první instance z 21.11.2017 a věc musela být předložena soudu odvolacímu. Žalobcem podané odvolání z 15.1.2018 bylo blanketním a bylo doplněno následně 19.1.2018. Toto odvolání bylo podáno právním zástupcem žalobce, nicméně žalobce poté podal ještě jedno odvolání sám, dne 1.2.2018. Odvolací soud ve věci rozhodl 14.6.2018 a žalobce podává dne 25.8.2018 námitku podjatosti soudce Obvodního soudu pro Prahu 2 a rovněž stížnost na tohoto soudce předsedovi obvodního soudu. O námitce podjatosti je pak rozhodováno soudem první instance a návazně i soudem odvolacím. Podáním z 3.11.2018 pak žalobce namítá podjatost Městského soudu v Praze, jakož i všech pražských soudců generálně. Proti vyřízení námítky podjatosti podává žalobce stížnost a je rozhodováno soudem odvolacím. Dne 10.4.2019 pak podává žalobce nepřipustné dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu ve věci námítky podjatosti. Dne 19.6.2019 podává žalobce k Vrchnímu soudu v Praze návrh na odnětí a přikázání věci dle § 25 trestního řádu a dne 26.8.2019 se žalobce omlouvá z nařízeného hlavního líčení ze zdravotních důvodů. O odročení hlavního líčení pak žádá 2.9.2019 obhájce žalobce. Dne 22.1.2020 pak ve vztahu k odvolacímu soudu žalobce sděluje, že ukončil plnou moc udělenou dosavadnímu obhájci, neboť jej zastupoval pouze koncipient a nařízené veřejné zasedání musí být odročeno.
29. Tedy i pohledem kritéria § 31a odst. 3 písm. c) pak soud dospívá k závěru, že celková délka řízení je ještě přiměřená, neboť žalobce učinil legitimně celou řadu podání ve vztahu k soudu, nicméně soud se s těmito podáními musel procesně řádně vypořádat, což s sebou logicky nese delší dobu řízení. Celková doba řízení je tak i z tohoto pohledu rovněž akceptovatelnou.
30. Zbývajícím kritériem je kritérium významu řízení dle § 31a odst. 3 písm. e) odškodňovacího zákona. Trestní řízení je typově řízením se zvýšeným významem pro účastníka, nicméně ani pohledem tohoto kritéria soud nedospěl k závěru, že by celkovou dobu řízení bylo nutno považovat za nepřiměřenou, neboť žalobce se v rámci řízení domáhá rovněž samostatně nemajetkové újmy za vydání nezákonného rozhodnutí, tedy nároku, v jehož rámci bude povaha samotného trestního řízení, a ve vztahu ke konkrétnímu trestnému činu, pro který byl žalobce stíhán, posuzována, tedy

pokud by soud zohlednil typový význam tohoto řízení i v rámci nároku plynoucího z délky naříkaného řízení, došlo by k hodnocení duplicitnímu. Tedy ani pohledem tohoto kritéria ještě nelze považovat celkovou délku řízení za nepřiměřenou.

31. Nad rámec výše uvedeného pak soud uvádí, že samotná délka naříkaného trestního řízení pak byla zhodnocena v rámci nároku na nemajetkovou újmu za vydání nezákonného rozhodnutí.
32. S ohledem na výše uvedené proto soud dospěl k závěru, že nedošlo v posuzovaném řízení k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícím v porušení povinnosti vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě (§ 13 odst. 1 věta třetí OdpŠk), neboť pouze příčiny prodloužení řízení spočívající na straně státu mohou vést k závěru o porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (Vojtek, P., Bičák, V. Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, 340 s.).
33. Pro absenci odpovědnostního titulu tak není dána odpovědnost žalované za tvrzenou nemajetkovou újmu a z tohoto důvodu soud žalobu v části požadavku na finanční zadostiučinění za délku řízení ve výši 56 000 Kč s přísl. jako nedůvodnou zamítl.
34. Pro úplnost soud uvádí, že nesprávným úředním postupem je porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu při jeho činnosti, a to zejména takové, které nevede k vydání rozhodnutí. Ačkoliv není vyloučeno, aby škoda, za kterou stát odpovídá, byla způsobena i nesprávným úředním postupem prováděným v rámci činnosti rozhodovací, je pro tuto formu odpovědnosti určující, že úkony tzv. úředního postupu samy o sobě k vydání rozhodnutí nevedou, a je-li rozhodnutí vydáno, bezprostředně se v jeho obsahu neodrazí. Za nesprávný úřední postup tak není možné považovat žalobcem namítanou skutečnost, že první rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 bylo zrušeno usnesením Městského soudu v Praze dne 14. 6. 2018, neboť projevem namítaného chybného postupu soudu první instance bylo právě vydání tohoto rozhodnutí – toto by pak muselo splňovat kritéria § 8 odst. 1 OdpŠk, aby mohlo být samostatným odpovědnostním titulem v podobě nezákonného rozhodnutí, což není, neboť nikdy nenabýlo právní moci.
35. Žalobce se dále domáhá **finančního zadostiučinění ve výši 344 000 Kč za vydání nezákonného rozhodnutí**, resp. nezákonné trestní stíhání. Žalovaná žalobci poskytla odškodnění ve formě omluvy a konstatování porušení práva (opožděně, tj. po podání žaloby a po lhůtě pro předběžné projednání nároku).
36. Usnesení o zahájení trestního stíhání je podle § 160 odst. 1 tr. řádu nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 OdpŠk v případě, kdy trestní stíhání neskončí pravomocným odsouzením (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001). V daném případě trestní stíhání žalobce neskončilo pravomocným odsouzením (viz výše), čímž je tak v souzeném případě naplněn předpoklad odpovědnostního titulu žalované z důvodu vydání nezákonného rozhodnutí. Nezákonným rozhodnutím je usnesení Policie ČR o zahájení trestního stíhání žalobce pro přečin pomluvy ze dne 8. 10. 2015, č.j. KRPA-403813-2/TČ-2015-001491, neboť toto bylo v posledku odklizeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2020, č.j. 44 To 584/2019-1077, kterým byl žalobce pravomocně zproštěn obžaloby.
37. V případě vydání nezákonného rozhodnutí, které bylo pro nezákonnost zrušeno, není dána vyvratitelná domněnka, že jím byla dotčena osobě způsobena imateriální újma. Naopak, v řízení je na žalobci, aby spolu s odpovědnostním titulem tvrdil a prokazoval i existenci skutečností, které lze právně kvalifikovat jako porušení konkrétního práva žalobce, a vznik nemajetkové újmy vzniklé v příčinné souvislosti s danými skutečnostmi. Teprve dojde-li soud po provedeném dokazování k závěru, že odpovědnostním titulem byla porušena konkrétní práva žalobce a že v důsledku toho vznikla žalobci nemajetková újma, může se zabývat otázkami formy a případné výše zadostiučinění podle § 31a odst. 1 a 2 OdpŠk [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, uveřejněný pod číslem 67/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek].

38. Soud se tak zabýval tím, zda je dostačujícím zadostiučiněním konstatování nezákonnosti rozhodnutí nebo zda žalobci náleží zadostiučinění v penězích (§ 31a odst. 2 OdpŠk). Při stanovení formy či výše zadostiučinění soud vychází především z povahy trestní věci, z délky trestního řízení a následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného, přičemž přihlédne i k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Kritéria uvedená v § 31a odst. 3 OdpŠk se nepoužijí, neboť se týkají výlučně stanovení odškodnění v případě nesprávného úředního postupu spočívajícího v porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 nebo ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2256/2011). Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněný pod číslem 122/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).
39. Povahou trestní věci se má na mysli zejména závažnost trestného činu, kladeného osobě poškozené za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou osoba poškozená konkrétní trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá. Ta souvisí i s hrozbou trestního postihu (druhem a výší trestu) a případného společenského odsouzení, jež se zrcadlí v charakteru veřejného zájmu chráněného trestními předpisy v konkrétním případě (tedy v těch veřejných hodnotách, které jsou chráněny konkrétní skutkovou podstatou obsaženou ve zvláštní části trestního zákoníku).
40. Trestní stíhání žalobce bylo zahájeno pro přečin pomluvy, za který hrozil žalobci trest odnětí svobody v délce trvání jednoho roku, a poté co bylo zrušeno prvé rozhodnutí soudu prvé instance, byl žalobce stíhán pro zločin křivého obvinění dle § 345 odst. 2 a 3 tr. zákoníku, kdy žalobci hrozil trest odnětí svobody v rozmezí 2-8 let. K tomuto soud uvádí, že samotná povaha trestné činnosti, pro kterou byl žalobce stíhán, nezpůsobuje zvýšené společenské odsouzení, jako je tomu například u trestných činů násilných či se sexuálním podtextem. V tomto směru tak povaha trestné činnosti není důvodem pro přiznání finančního zadostiučinění. Významnou je však skutečnost, že po překvalifikování skutku na křivé obvinění žalobci hrozil trest odnětí svobody 2-8 let, což již finanční zadostiučinění vyžaduje.
41. Délka trestního řízení zohledňuje zejména to, po jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku proti němu vedeného trestního řízení trval. Je však na místě porovnávat vliv tohoto kritéria s ostatními a nečinit z něj mechanicky určující hledisko, neboť trvání trestního stíhání může způsobovat jak kontinuální nárůst újmy projevující se v osobnosti člověka tak i uvadající zájem společenského prostředí o daný případ, tedy pokles zásahů do sféry poškozeného.
42. Trestní řízení trvalo 4 roky a 4 měsíce a toto nelze považovat za nepřiměřeně dlouhé, jak soud rozvádí výše. Samotná délka řízení přesahující 4 roky je však faktorem, který je rovněž nutno zohlednit a který hovoří ve prospěch přiznání finančního zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním. Soud délku naříkaného řízení zohlednil jako jeden z faktorů v rámci porovnání s obdobnými rozhodnutími.
43. Následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby zohledňují individuálních následky trestního stíhání v osobnostní sféře poškozené osoby, jež mohou být umocněny či zmírněny v důsledku objektivních skutečností daného případu formulovaných výše. Jinými slovy řečeno, negativní dopady zahájeného trestního stíhání do osobnosti člověka – morální narušení osobnosti (integrity) poškozeného v době trestního stíhání a narušení její profesní, soukromé, rodinné, popřípadě i jiné sféry života (viz výše) - mohou být zvýrazněny či naopak potlačeny podle intenzity naplnění prvních dvou kritérií. Které konkrétní složky osobnosti mohou být zahájením a vedením trestního stíhání v konkrétním případě narušeny, nelze předem taxativně stanovit.
44. Obecně lze říci, že každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného (k tomu srov. např. nález

Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (k tomu srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08). Toto samo je však (bohužel) průvodním jevem každého takového trestního stíhání, tedy nelze pouze z těchto skutečností dovozovat nárok na zadostiučinění každého poškozeného za tvrzenou nemajetkovou újmu, ale právě naopak je třeba konkrétně u každého poškozeného individuálně zkoumat zásahy do jeho osobnostní sféry a jejich konkrétní projevy.

45. Pokud jde o zásahy do osobnostní sféry, pak žalobce v žalobě (vč. doplnění), a dále po poučení soudu na jednání konaném dne 4.10.2021 uvedl, že nezákonným trestním stíháním byl zasažen na své cti a dobré pověsti, což bylo dáno jednak povahou trestné činnosti, pro kterou byl stíhán a dále tím, že byl dotazován okolím na okolnosti tohoto trestního stíhání, v tomto směru označil zejména pana Hurdálka. Žalobce dále uvedl, že byl zasažen na společenském životě, konkrétně pak tím, že v důsledku trestního stíhání neměl zájem o společenský život se svou partnerkou Milenou Seidlovou, v tomto směru označil například neochotu chodit na procházky. Dále žalobce uváděl, že došlo k narušení jeho partnerského soužití s paní Milenou Seidlovou, neboť tato nikdy nebyla trestána a hrozila žalobci rozchodem v případě, že bude odsouzen. Rovněž trestní stíhání mělo negativní dopad na intimní život žalobce a jeho partnerky. Partnerské soužití bylo ovlivněno i špatnou náladou na straně žalobce v důsledku trestního stíhání. Žalobce dále označil zásahy v rodinné sféře, konkrétně žalobce uvedl, že mimo jiné i v důsledku jeho trestního stíhání spáchal sebevraždu jeho syn Roman Hron, a pokud jde o druhého syna, tento se rovněž o žalobce obával, aby nebyl odsouzen. Pokud jde o sebevraždu syna, pak žalobce doplnil, že tento špatně snášel konflikt mezi žalobcem a jeho bývalou manželkou vyvolaný vypořádáním SJM, primárně tedy tím, že vůči žalobci byla vedena exekuce pro částku související s hodnotou obrazu, který měl mít hodnotu 10 000 000 Kč, a bylo sporné, zda jde o padělek, či nikoli, přičemž syn špatně snášel konflikty mezi matkou a otcem a trestní stíhání pak bylo jednou z okolností, která přispěla k jeho sebevraždě. Pokud jde o zásahy zdravotní, pak žalobce uváděl, že před zahájením trestního stíhání trpěl slabou cukrovkou, tato se v důsledku trestního stíhání rapidně zhoršila, neboť stres řešil zejména tím, že více jedl. Dále žalobce uvedl, že již před zahájením trestního stíhání navštěvoval psychiatra v souvislosti se spory o vypořádání SJM a následnou exekucí. Navštěvy u psychiatra se však staly četnějšími právě pro zahájené trestní stíhání. Dále žalobce uváděl, že trpěl již dříve vyšším tlakem, nicméně v důsledku trestního stíhání musel začít toto řešit léky. Obecně pak žalobce ještě uváděl, že zásahy do jeho osobnostní sféry prohloubilo to, že byl osobou seniorního věku a že ztratil důvěru ve veřejnou moc, zejména se obával, že pokud učiní další podání, nebudou již tomuto příkládat státní orgány patřičný význam.
46. Soud má za zjištěné zásahy v osobnostní sféře žalobce vyvolané obavou z výměry trestu za zločin křivého obvinění v rozsahu dvou až osmi let a tím, že trestní řízení trvalo 4 roky a 4 měsíce. Lze tak uzavřít, že žalobce byl důvodně vystaven obavám vzhledem k této délce trestního řízení a výši trestu, který mu hrozil. Soud má dále za zjištěné, že žalobce čelil trestnímu řízení v situaci, když již předtím bylo narušeno jeho psychické zdraví, konkrétně od roku 2001, neboť v důsledku komplikovaných sporů s manželkou (vč. řízení o žalobě na obnovu řízení po objevení sporných obrazů) a následně vedené exekuce ohledně vypořádání společného jmění manželů byla u žalobce již před zahájením trestního stíhání diagnostikována smíšená úzkostně depresivní porucha, a dále žalobce čelil trestnímu stíhání za situace, kdy trpěl cukrovkou druhého typu a řešil zejména problémy s kýlou. Soud však nezjistil, že by tato onemocnění vznikla v důsledku trestního řízení ani, že by došlo k jejich zásadnímu zhoršení. Pokud jde o problémy psychické, jejich příčinou je dle založených lékařských zpráv evidentně stav již od roku 2001, vyvolaný komplikovanými spory s manželkou a exekutorem, a pokud jde o cukrovku, pak se z lékařských zpráv podává, že problémem při její léčbě je to, že žalobce nedodržuje dietní opatření a dostatek pohybu, což rovněž

nelze přičítat k tíži státu. Soud tak tedy shledal v tomto ohledu zásah na straně žalobce v tom směru, že byl vystaven trestnímu stíhání v situaci, kdy se již nacházel v nedobrému psychickém i fyzickém zdravotním stavu, tedy trestní stíhání o to obtížněji snášel. Soud nemá za prokázané zásahy spočívající v tom, že by veřejnost věděla o trestním stíhání a byla tak zasažena čest důstojnost žalobce, neboť žádný ze svědků toto nepotvrdil, každý z nich hovořil pouze sám o osobě, nikoli o dalších osobách. Pokud jde o narušení rodinného soužití s paní Milenu Sajdlovou, soud neuvěřil této svědkyni v tom směru, že by trestní stíhání bylo důvodem narušení jejich partnerského soužití, když naopak z výsledku svědka Hurdálka se podává, že žalobce byl vystaven komplikovaným sporům již desítky let před zahájením trestního stíhání, právě v důsledku exekuce a sporu s manželkou, a svědkyně Seidlová na tyto otázky vypovídala vyhýbavě, přičemž nelze uvěřit, že by se trápila až pouze trestním stíháním a 10 let předtím byla schopna vytesnit táhlé a vyhrocené problémy s bývalou manželkou a navazující exekucí. Toto je nakonec vyvráceno i opačnou výpovědí samotného žalobce. V řízení nebylo prokázáno, že by v důsledku trestního stíhání žalobce spáchal sebevraždu syn žalobce, Roman Hron, a sám žalobce v tomto směru označil jakožto příčiny právě spory s manželkou a následnou exekucí, které časově předcházejí. Soud má za zjištěné, že žalobci bylo v době zahájení trestního stíhání 68 let, což je již věk vyšší a z tohoto důvodu soud uzavírá, že žalobce vnímal trestní stíhání obtížněji i pro věk.

47. Pokud jde soudem učiněné závěry ohledně zásahů vyvolaných naříkaným trestním, pak soud vyšel ze závěrů soudu dovolacího (např. NS sp. zn. 30 Cdo 2865/2015), ze kterých se podává, že vznik nemajetkové újmy způsobené výkonem veřejné moci zpravidla nelze dokazovat (jde o stav myslí poškozené osoby) a že v řízení se tak obvykle zjišťuje, zda jsou dány objektivní důvody, aby se dotčená osoba mohla cítit poškozenou, tedy zda vzhledem ke konkrétním okolnostem případu by se i jiná osoba v obdobném postavení mohla cítit dotčenou ve složkách tvořících ve svém souhrnu nemajetkovou sféru jednotlivce. Z tohoto důvodu tak soud posuzoval žalobcem tvrzené zásahy výše popsaným způsobem, tedy tak, jak by tyto mohla vnímat jiná osoba stíhaná pro stejný trestný čin, bez kontextu (předchozí vysoce konfliktní a psychicky vyčerpávající řízení o vypořádání SJM (resp. BSM) a navazující řízení exekuční), kterému byl žalobce, nikoli z viny žalované – státu, vystaven.
48. Za zásadní okolnosti, za nichž nemajetkové újmě na straně žalobce došlo a které je nutno zohlednit, pak soud považuje skutečnost, že samotný skutek, pro který byl žalobci stíhán, se nepochybně stal, tedy je nepochybným, že žalobce vedl velmi obsáhlou a konfliktní komunikaci s exekutorem, tedy nelze shledat újmu v tom smyslu, že by byl nedůvodně vystaven odsouzení okolím za skutek, který by se nestal či, který by nespáchal. Žalobce evidentně s exekutorem (k tomuto je založeno jen v trestním spise přes 400 listů) veřejně s exekutorem komunikoval, a to právě za účelem toho, aby žalobcem sdělované informace byly známy minimálně příslušným orgánům. Dalším faktorem, který je třeba zohlednit, je několik let trvající spor žalobce se bývalou manželkou, který v exekuci vyústil, tedy fakt, že žalobce byl dlouhodobě (10 let) ve velmi konfliktních vztazích, jak s manželkou tak exekutorem.
49. Vzhledem k tomu, že žalobci hrozil trest odnětí svobody v rozsahu dvou až osmi let a že trestní řízení trvalo 4 roky a 4 měsíce, a dále vzhledem k dílčím zásahům do osobnostní sféry žalobce, jak tyto soud popisuje výše, pak soud dospěl k závěru, že žalobci je třeba poskytnout zadostiučinění finanční. Soud z důvodů uvedených níže dospěl porovnáním k závěru, že adekvátní výši finančního zadostiučinění ve vztahu k újmě utrpěné žalobcem v souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí je finanční zadostiučinění ve výši 20 000 Kč.
50. Nejvyšší soud v rozhodnutí R 67/2016 uzavřel, že „Výše zadostiučinění přiznaného podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) na náhradu nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují; významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Nelze-li nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s

projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy (např. z titulu odpovědnosti státu za nezákonné omezení osobní svobody, nepřiměřenou délku řízení, náhrady nemajetkové újmy na zdraví ve formě bolestného nebo ztížení společenského uplatnění, újmy na osobnostních právech v rámci ochrany osobnosti, újmy z titulu porušení zákazu diskriminace podle obecné úpravy i v pracovněprávních vztazích apod.). Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiucnění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadostiucnění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiucněním přiznaným z jiného právního důvodu.“.

51. Soud vyšel z rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 91 Co 190/2017. Tamní poškozený byl stíhán jeden rok pro nebezpečné vyhrožování a pronásledování, což bylo následně překvalifikováno na vydírání, a hrozil mu tak trest odnětí svobody až 4 roky. Tamní poškozený byl navíc propuštěn ze zaměstnání a obtížně hledal novou práci a v době trestního řízení bylo u partnerky diagnostikováno rizikové těhotenství. Trestní stíhání tamního poškozeného se negativně promítlo na vztazích s rodiči. Rovněž tamní poškozený měl nervové problémy. Tamnímu poškozenému bylo poskytnuto odškodnění ve formě konstatování porušení práva, a to s odůvodněním, že se daného skutku dopustil. U zdejšího žalobce nejsou zásahy v osobnostní sféře v porovnání s tamním poškozeným natolik intenzivní. Naopak shodně u zdejšího žalobce došlo k rovněž k jednání, respektive skutku, který se skutečně stal, což snižuje míru zásahu do osobnostní sféry obou poškozených. U tamního poškozeného byly tedy shledány výraznější zásahy ve sféře pracovní a rodinné, shodné byly zásahy zdravotní, když tamní poškozený čelil rovněž trestnímu stíhání v době nedobrého psychického stavu. Na rozdíl od tamního poškozeného však soud dospěl k závěru, že žalobci je třeba přiznat odškodnění finanční, a to právě ve výši 20 000 Kč, neboť převažujícím faktorem oproti srovnávanému případu je u žalobce zdejšího délka trestního stíhání, která byla 4 roky 4 měsíce, tedy toto trestní stíhání trvalo výrazně déle a žalobci přitom hrozil vyšší trest odnětí svobody v rozsahu 2 až 8 let.
52. Soud dále vyšel z rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 15 Co 488/2017. Tamní poškozený byl stíhán méně než 1 rok pro zločin krivého obvinění a hrozil mu trest odnětí svobody 2 roky až 5 let. Tamní poškozený žádné zásahy v osobnostní sféře neprokázal, nicméně bylo doloženo, že se nejednalo o osobu bezúhonnou a zejména to, že i tamní poškozený se dopustil jednání, pro které byl stíhán, konkrétní urážky na cti strážníků Městské policie a znečištění veřejné komunikace. Tamnímu poškozenému byla jakožto zadostiucnění poskytnuta omluva. Shodně tak u zdejšího žalobce byl i tamní poškozený stíhán pro skutek dehonestující povahy ve vztahu k třetí osobě, který skutečně realizován poškozeným byl, avšak nedosáhl intenzity trestního stíhání. I tamnímu poškozenému hrozil vysoký trest odnětí svobody až 5 let. Rozdílovým faktorem ve vztahu k žalobci je tak to, že trestní stíhání žalobce trvalo déle, konkrétně 4 roky 4 měsíce a navíc u zdejšího žalobce byly prokázány částečné zásahy ve sféře zdravotní, když tento čelil trestnímu stíhání v nedobré psychické i fyzické kondici. Soud tak pro tyto dva rozdíly dospívá k závěru, že žalobci náleží finanční zadostiucnění, nikoli pouze konstatování, a to ve výši 20 000 Kč.
53. Soud dále vyšel při porovnání z rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 54 Co 22/2017. Tamní poškozený byl stíhán po dobu jednoho roku a 8 měsíců pro nebezpečné pronásledování a hrozil mu trest zákazu činnosti. I tamní poškozený trpěl již dříve depresemi a byly narušeny i předchozí vztahy v rodině. Tamnímu poškozenému bylo poskytnuto jakožto zadostiucnění konstatování porušení práva a omluva. Pro tamního poškozeného formu zadostiucnění snižovalo to, že krivé trestní oznámení podala osoba blízká. U žalobce se sice jednalo o trestní stíhání za skutek, který se evidentně stal, což je však obdobné u tamního poškozeného tím, že orgány činné v trestním řízení se musely v tamním případě zcela vážně zabývat podáním osoby blízké, které se jevílo velmi pravděpodobným, a teprve následně učinit závěr, že toto není pravdivé. Rovněž tamní poškozený čelil trestnímu stíhání v nedobré psychické kondici a rovněž vztahy tamního poškozeného byly narušeny již před zahájením trestního stíhání. Na rozdíl od žalobce však byl tamní poškozený stíhán

pouze 1 rok a 8 měsíců a hrozil mu trest odnětí svobody pouze ve výměře jednoho roku. Vzhledem k tomu, že u žalobce trestní stíhání trvalo 4 roky a 4 měsíce a hrozil mu trest odnětí svobody 2-8 let, pak soud dospěl k závěru, že žalobci náleží finanční zadostiučinění, a to právě ve výši 20 000 Kč.

54. Soud dále vyšel při porovnání z rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 68 Co 217/2016. Tamní poškozený byl stíhán dobu jednoho roku pro nebezpečné pronásledování v souběhu s porušováním domovní svobody a hrozil mu trest odnětí svobody až 3 roky. U tamního poškozeného došlo k zásadnímu vlivu na jeho studijní výsledky, když byl nucen opakovat jeden ročník Středního odborného učiliště a byl dále izolován od rodiny. Dále byl tamní poškozený vzat do vazby, což ovlivnilo jeho psychiku. Na finančním zadostiučinění byla tamnímu poškozenému přiznána částka 30 000 Kč. U tamního poškozeného byl navíc zdůrazněn i další odpovědnostní titul ve formě nesprávného úředního postupu, neboť tento se o pravomocném ukončení trestního řízení dozvěděl fakticky až 1,5 roku poté, co bylo trestní stíhání ukončeno (pro chyby v doručování). Ve vztahu k žalobci zdejší soud uzavírá, že tamní poškozený byl výrazněji zasažen na osobnostní sféře, zejména pokud jde o studijní činnost a izolaci od rodiny, a dále byl vystaven vazbě. Naproti tomu u žalobce lze shledat osobnostní zásahy pouze v tom rozsahu, že trestnímu stíhání čelil v nedobré zdravotní kondici. Tamní poškozený byl navíc odškodněn i za chyby při doručování, kdy se o skončení trestního stíhání dozvěděl o 1,5 roku později, což jeho újmu rovněž prohloubilo. Na druhou stranu byl tamní poškozený vystaven trestnímu stíhání pouze v délce trvání jednoho roku, přičemž u žalobce se jednalo o trestní stíhání přesahující 4 roky. V kombinaci těchto faktorů má pak porovnáním soud za odůvodněné přiznání zadostiučinění ve výši 20 000 Kč, neboť míra intenzity zásahy do osobnostní sféry žalobce nebyla zdaleka taková jako u poškozené osoby, na druhou stranu trestní stíhání trvalo výrazně delší dobu a žalobci hrozil i vyšší trest odnětí svobody. Tyto faktory se tak vzájemně eliminují a částku 20 000 Kč pak považuje soud za adekvátní právě zohledněním toho, že u žalobce nedošlo k pochybením v doručování zprošťujícího rozsudku, což právě u tamního poškozeného újmu i zadostiučinění rozdílově zvyšovalo.
55. Pokud jde o judikaturu založenou žalobcem, pak tato nebyla pro účely stanovení formy a výše zadostiučinění u žalobce porovnatelnou. Žalobce označil k porovnání rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 16 Co 353/2013. Tento případ však není porovnatelný, zejména s ohledem na to, že tamní poškozený byl stíhán pro zpronevěru, tedy pro trestný čin, který je svou povahou defraudujícího charakteru a nese s sebou výrazně vyšší míru společenského odsouzení, a dále zejména proto, že tamní poškozený byl vystaven trestnímu stíhání v délce trvání devíti let a čtyř měsíců. Rovněž u tamního poškozeného byly shledány výrazně vyšší zásahy ve sféře zdravotní, konkrétně byly shledány zdravotní obtíže až na úrovni ztížení společenského uplatnění. Tamní poškozený byl rovněž výrazně zasažen v podnikatelské sféře, jakkoliv na tomto sehrálo svou roli i neplnění podnikatelských závazků. Soud tak uzavírá, že žalobcem označená judikatura není porovnatelná ani povahou trestné činnosti, ani délkou trvání trestního řízení, ani zásahy u tamního poškozeného, proto soud z této nemohl vyjít a použil judikaturu, kterou dohledal sám.
56. Pokud jde o zbývající judikaturu označenou žalobcem, konkrétně rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2, č. j. 10 C 135/2017, respektive v rámci něj žalobcem označené rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 20 Co 365/2013, pak soud uvádí, že takto označená judikatura rovněž není porovnatelnou s případem žalobce, a to vedle toho, že se rovněž jedná jiný druh trestné činnosti, konkrétně trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku, který s sebou nese výrazně vyšší míru společenského odsouzení, tak pro délku řízení, která trvala 7 let, a tak i pro zásahy v osobnostní sféře vyvolané medializací a možností ztráty profesního uplatnění. Zejména však tato judikatura není použitelná za situace, kdy i v odůvodnění rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 10 C 135/2017 je tato uvedena výslovně s výhradou, že přiznané odškodnění nebylo určeno porovnáním, jak tomu má být dle judikatury Nejvyššího soudu ve smyslu rozhodnutí R 67/2016.
57. Soud proto přiznal žalobci nárok na finanční zadostiučinění za vydání nezákonného rozhodnutí ve výši 20 000 Kč a v částce 180 000 Kč tento nárok zamítl.

58. Úrok z prodlení je odůvodněn § 1968, § 1970 a § 605 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. a stanoviskem občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, dle kterého má poškozený právo na úrok z prodlení ode dne následujícího po uplynutí lhůty šesti měsíců poté, kdy nárok na náhradu přiměřeného zadostiučinění uplatnil postupem podle § 14 zákona (§ 605 odst. 2 o. z.). Žalobce požadoval úrok z prodlení od 12. 12. 2020, žalovaný byl však poprvé v prodlení až ne 13. 12. 2020.
59. O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř.; takto prodloužená pariční lhůta odpovídá podmínkám čerpání finančních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná při výplatě peněžních plnění řídí, přičemž soudu současně nejsou známy okolnosti, pro něž by bylo důvodné se domnívat, že stanovení delší lhůty k plnění oproti třídní lhůtě zákonné může způsobit žalobkyni jakoukoliv újmu.
60. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 151 odst. 1 o.s.ř. a § 142 odst. 1, 2 o.s.ř., když každý z účastníků měl ve věci úspěch jen částečný. Konkrétně žalobce byl úspěšný co do požadavku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nezákonné rozhodnutí (pokud poškozený dosáhne satisfakce uložením povinnosti škůdce nahradit mu nemateriální újmu, vč. konstatování porušení práva /toto nastalo po podání žaloby dobrovolně/, je nutno toto hodnotit ve smyslu zásad úspěchu ve věci obdobně jako plný úspěch, byť poškozenému nebylo přiznáno jím požadované plnění v celé jeho výši; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2707/2013, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 40/2014) a žalovaný byl úspěšný co do požadavku na zamítnutí nároku na náhradu finančního zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nesprávný úřední postup ve formě nepřiměřené délky řízení. Jelikož tarifní hodnota obou předmětů řízení se odvíjí od § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu (usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3378/2013), rozhodl soud tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

Praha 9. března 2022

JUDr. Tomáš Bělohlávek v. r.

soudce